

เทศน์เช้า วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราอึดอัดมานาน แล้วพอมีกินมาเรื่อยๆ พุคทีเดียว พุคทีเดียวด้วยนะ วัดไม่ใช่บ้านนะ บ้าน โรงแรม เป็นบ้าน โรงแรม วัดเป็นวัด ถ้ามาวัดนี้เราสร้างวัดกันทำไม เราสร้างวัดเพื่อจะถือศีลภาวนา การถือศีล การภาวนา นี่มันต้องมีหลักมีเกณฑ์นะ ถ้าไม่มีหลักมีเกณฑ์นะ คุณ ใจธรรมะเป็นชีวิตประจำวัน ชีวิตประจำวันมันเป็นชีวิตเกิดตายนะ แล้วธรรมะจะไปใช้อะไรกับชีวิตประจำวัน ธรรมะมันใช้กับหัวใจนะ ธรรมะมันเข้าที่หัวใจ ชีวิตประจำวันการอยู่การกินมันก็เรื่องธรรมชาติทั้งนั้นนะ ฉะนั้นวัดมันไม่เหมือนบ้าน

ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ในคราวนี้ห้ามเอาของเข้ามาทุกอย่าง ใครจะเอาของเข้ามา ต้องได้รับอนุญาตจากเราก่อน ไม่ได้เด็ดขาด หัวอยู่ที่นี้ ทำไมต้องมาเหยียบด้วย หัวมันอยู่บนบ่าคุณนี่ ใครเหยียบไม่ได้ แล้วไม่ยื่นหัวไปให้ใครเหยียบ ของที่มันจะมีจะเป็นเรารักษาให้ ดูแลให้ เราทำให้ครบ แล้วตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป กับข้าวทำวันละ ๒ อย่างเท่านั้น ห้ามเกินกว่านี้ ให้ทำแค่ ๒ อย่างพอ ห้ามเกินกว่า ๒ อย่างไป แล้วรวบรวมมาให้เป็นได้ขนาดนั้น แล้วของที่เอามาแล้วนะที่เราไม่รับอนุญาต เราไม่รู้ ให้กินหมด ต้องกินหมดนะ

แล้วใครจะเข้ามาต้องขออนุญาตจากเราก่อน เพราะวัดมันไม่ใช่บ้าน เราจะเอาแต่ความสะดวกสบายอย่างนั้นไม่ได้ ถ้าทำไม่ได้ออกไป! แล้วมาทำไมกัน เรามาภาวนาใช้ไหม เราจะมานี้เป็นหลักนะ ไอ้เรื่องนี้มันเครื่องอาศัย ของอาศัยนี้ไม่ใช่ของจริง ของจริงมันอยู่ที่หัวใจเราใช้ไหม วัดไม่ใช่บ้าน คำว่าวัดไม่ใช่บ้าน เราสร้างวัดกันทำไม แล้วเราก็บอกหมาจู้เรื้อนทั้งนั้นนะ ทั่วๆ นะไปหมาจู้เรื้อน แล้วเราก้เป็นหมาจู้เรื้อนตัวหนึ่ง คั้นไม่มีวันที่จะเกา ออกไปหาให้เขา ต้องให้เขาเหยียบเขาย่ำตลอดเวลาไม่ได้

เรามีจุดยืนของเรา หัวใจของเราถ้ามันสมบูรณ์อยู่แล้ว อยู่ที่ไหนมันก็อยู่ได้ อยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ แล้วมันอยู่ด้วยความสบายใจนะ อย่าเอาโลกมาเป็นใหญ่ใจ ใครมาก็สงสารทั้งนั้นนะ คุณ อัดตกลมदानุโยค พระปฏิบัตินี้มันน่าสงสารมาก ทุกข์ยากมาก ใครๆ ก็

อยากจะมาอุปฐากอุปถัมภ์ แล้วก็ทำให้พระอ่อนแอไปหมดเลย พระอยู่กันไม่ได้เพราะโลกนี้แหละ โลกเห็นพระน่าสงสารๆ ก็เขาประพฤติกฎปฏิบัติธรรมของเขานะ เขาอดนอน ผ่อนอาหารของเขาก็เพื่อจิตใจของเขา ไม่ต้องมาสงสารหรือ สงสารตัวเองซะ อยู่บ้าน สงสารในครัวที่บ้าน หาอยู่หากินให้สุขสบายซะ

เรื่องของวัดให้เป็นเรื่องของวัดไป ถ้ามันจะอดตายให้มันตายไป ไม่ให้เอาอะไรเข้ามาทั้งสิ้นเลย จะเอาอะไรเข้ามาต้องขออนุญาตเราทั้งนั้นนะ หัวยุบหน้าบ่น อย่ามาเหยียบย่ำ เราอ่อนไป โทศัพทที่ไม่ได้นะ จำไว้เลยโทศัพทนี้ โทศัพทที่ออกอ่อนมาทั่วประเทศไทย ใครก็สงสารๆ เอาอันโน้นมาให้ เอานี้มาให้ เอามาให้ทำไม เราดูแลของเราได้ เสือไม่ใช่หมา ไม่กระดิกหาง ไม่เลียใคร หาอยู่หากินเอง เสือโวย! ไม่ใช่หมา อึดอัดเต็มทีเลย อึดอัดมาก

เราเป็นผู้ใหญ่ แล้วให้เด็กๆ มาเป็นผู้ชี้แนะ เด็กๆ มา เด็กๆ มันทำอะไรของมันเป็นจิตใจของโลกนะมันมีกิเลสเต็มหัวใจทั้งนั้นนะ แล้วเต็มหัวใจขึ้นมามันจะเอาอะไรมาสอนเรา คนโง่งนะจะก็คนก็แล้วแต่ถ้าจะมาพูดอะไร มาสั่งสอน ไม่มีความหมายนะ ไม่มีความหมายเลย ไม่ต้องมาเป็นครูอาจารย์ ไม่ต้อง เรามีพระพุทธเจ้าเป็นอาจารย์อยู่แล้ว เรามีพระธรรมวินัยเป็นอาจารย์อยู่แล้ว จะไม่ต้องมีใครมาสอนเลย ไม่ต้องมาออกอ่อน ไม่ต้องมาดูแล ไม่ต้องมาอหะเซะ เราทำของเราได้ เราหาของเราได้ ถ้าไม่มีให้มันตายไป

นี่ถ้าอย่างนี้มันก็เป็นหลักเป็นเกณฑ์ขึ้นมา หัวใจมันก็เข้มแข็งขึ้นมา อ่อนแอกันมาก อ่อนแอกันมาก แล้วก็ให้เขาอุปฐากอุปถัมภ์ ให้เขามาดูแลกัน ลูกหน้าลูกหลัง กลายเป็นคานาเดินไม่ได้เลยนะ ต้องกระเถิบไป ไม่มีใครมีจุดยืนขึ้นมาได้สักคนหนึ่ง แล้วมันจุดยืนขึ้นมาจากไหน ให้อธิบายอย่างนั้นนะ ไซ้ เขามามอง เขามองในสายตาของเขา แล้วสายตาของเขากับสายตาของเรามันคนละสายตาละ หัวใจมันก็คนละหัวใจ

วัดมันก็เป็นวัด มันก็ไม่ใช่บ้าน นี่มันอ่อนแอมาตั้งแต่สาขา นี่ส่งของไปๆ ส่งของไปไปนอนไปกินกันเป็นหมูเลย เป็นหมูก็เห็นใจอยู่เพราะอะไร เพราะพระเด็กๆ ไซ้ใหม่ ไม่มีเด็กขึ้นมามันก็มีผู้ใหญ่ขึ้นมาไม่ได้ ไม่มีนักกีฬาฝึกหัดขึ้นมาเลย มันจะมีนักกีฬาที่เข้มแข็งขึ้นมาได้อย่างไร ก็ให้ออกไปฝึกหัดกัน พอฝึกหัดกันก็ให้บริหารจัดการกัน เพื่อจะฝึกให้คนเป็นใหญ่ขึ้นมา

นี่การฝึกคนการจะสอนคนขึ้นมา มันก็ต้องมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมา มันต้องมีธรรมวินัยให้เขาพัฒนาขึ้นมา ก็ดูแลบริหารจัดการกันไป แล้วก็เลิกกับกิเลสมันก็ไปพันกัน พันกันมันก็เป็นเรื่องธรรมชาตินะ คนเกิดมามีกิเลสทั้งนั้นนะ คนเกิดเกิดจากกิเลส เกิดมาจากกิเลสเราก็ดูแลรักษา ดูแลรักษาจากข้างนอกย่อนเข้ามา กลับมากินตัวมันเองใจ กลับมากิน กลับเข้ามาในครัวเรา กลับมาทำลายเราจากฐานเลย แล้วมันทำลายจากหัวใจ แล้วนะ ดีให้มันฟังก่อน ฟังออกมาจากภายใน ฟังออกมาจากศูนย์ใหญ่นี้แหละ

ที่นี้เราดูแลของเราอยู่ ออกไป เอ้า ที่นี้ก็ทำนะ นี่ออกไปข้างนอกก็ไปอยู่กันอย่างนั้นนะ ที่เราดูแลกันไปเพราะจะให้เขาอยู่ของเขาได้ ถ้าอยู่ได้เราก็ดูแล มีอะไรเราก็ขึ้นไปให้ เขาอยู่ของเขาเพราะอะไร เพราะมันเป็นเด็ก ๆ ให้มันอุ่นใจ อุ่นใจนะ เรานี้เข้าขึ้นมามีอาหารรองท้อง มีความเป็นอยู่ได้ เรื่องภวานามันก็สบายใจ ถ้าไม่มีอะไรขึ้นมา ฟรุ้งนี้เข้าจะเป็นอย่างไร มันวิตกวิจารณ์นะ มันเกิดวิตกวิจารณ์ขึ้นมา มันก็เป็นสังขารปรุงแต่ง มันก็บ้าสังขาร สังขารก็หลอก มันก็สร้างภาพขึ้นไป โอคโอยกันขึ้นไปทุกวัน น้ำหยดลงหินหิน มันยังกร่อนเลย ความคิดทุกวันๆ มันก็อ่อนแอ พอมันอ่อนแอขึ้นมามันก็กินตัวมันเอง พอกินตัวมันเองมันก็สรว้อยเศร้าหงอยเหงา โอย เราไม่มีวาสนา เราทำอะไรไม่ได้ เราก็โอบอุ้มไว้ เราดูแลไว้

แต่ของเราเราเป็นหัวหน้า จะบอกที่นั่นทำไมเป็นอย่างนี้ ทำไมที่นี้เป็นอย่างนั้น ก็หมาจี้เรื่อนนะ ภูเขาไม่ใช่หมา ก็มันหมาจี้เรื่อนจะเอามาเป็นแบบอย่างทำไม ทำไมไม่เอาครูบาอาจารย์เป็นแบบอย่างล่ะ ทำไมไม่เอาสิ่งที่ดีงามไปเป็นแบบอย่างล่ะ แบบอย่างก็เป็นเรื่องของมันเลยนะ เรื่องของมันเลยล่ะ ฉะนั้นของในครัวที่เอาเข้ามา เอาออกหมดเลย แล้วใครเอาเข้ามาไม่ได้ ต่อไปนี้ใครจะเอาเข้ามาต้องขออนุญาตเราก่อน ถ้ามันขาดเหลือเราหาซื้อเองเป็น เราทำของเราได้หมด

มันไปไม่มีที่สิ้นสุด แล้วมันไปสภาวะแบบนี้ ตั้งแต่ฟรุ้งนี้ไปเลยนะ อาหารแค่ ๒ อย่างพอ เหลือ ๒ อย่างเท่านั้น อึดอัดมาก กินได้ ข้าวเปล่ายังกินมาแล้วโว้ย! ไม่มีข้าวจะกินก็อยู่ของกูมาได้ แล้วก็ถ่วงกันไปอย่างนี้ ถ่วงกันไปอย่างนี้ ใครมาก็สงสาร ใครมาก็สงสาร แล้วมันสงสาร แล้วเราไปอ่อนแอไปกับเขา แล้วศาสนามันอยู่ที่ไหนล่ะ โลกเป็นใหญ่หรือ เขาเป็นอาจารย์หรือ ต้องไปกราบเขาหรือ เขาจะสงสารขนาดไหน ใช้เทคโนโลยีมันออกใหม่ ต่อไปไม่ต้องออกจากกุฏินะ กดปุ่มกันหมดนะ อาหารไหลมา

เป็นสายพานเลย แล้วก็นอนกินแมงบนที่นอนอ้อมหน้าสำราญ แล้วพระอรหันต์จะเกิดตรง
นั้นนะ

มันจะทุกข์จะอยากก็ยอมรับว่ามันทุกข์อยาก ทุกข์เพื่อชำระกิเลส ไม่ใช่ทุกข์ใน
โลก โลกเขาทุกข์กันอยู่อย่างนั้นนะ นี่เราจะออกจากกิเลสนะ ออกจากกิเลสมันก็ต้องฝืน
มันสิ ฝืนตัวเอง ทุกข์ยากนี่แหละฝืนกิเลส เพราะกิเลสมันอยากจะสุขสบายทั้งนั้นนะ
กิเลสตัวไหนที่มันอยากจะขัดเกลามัน ชุตงควัตรนี้คืออะไร คือขัดเกลากิเลสนะ มันขัด
เกลาง่าย เพราะมันไม่ได้ตั้งใจมันทั้งนั้นนะ เราคิดอะไรแล้วไม่เคยตั้งใจมัน นั่นละขัดกับ
กิเลส ต่อสู้กับกิเลสตลอดไป แล้วเรามีการต่อสู้กับกิเลส แล้วคนมาทำลายตรงวิธีการจะ
ให้เราสะดวกสบาย มันจะโอบอุ้มไปไหนกัน โอบอุ้มไปเป็นหนอนนะ ไปเป็นหนอนอยู่
ในมูตรในอุณนั้นนะ

นี่มันเห็นนะ มันอ้ออ้อ! อ้ออ้อ! มันแทงใจมาก เพราะตั้งแต่อยู่ที่ข้างในมาแล้ว
ข้างในก็บอกห้ามเด็ดขาด ห้ามเด็ดขาด ห้ามเด็ดขาดมันฟังเราไง ไอ้ที่ห้ามเด็ดขาด ห้าม
แต่ปาก แล้วมันมาได้อย่างไร ของมันเข้ามาได้อย่างไร ถ้ามันเชื่อฟังกันมันจะเข้ามาไม่ได้
หรอก มีอะไรก็ต้องถามหัวหน้าก่อน หัวหน้านี้อยู่นี่ หัวกูอยู่บนบานี้ เหยียบไปเหยียบ
มานี้ ของอยู่แค่ปลายจมูกนี้กูยังบริหารจัดการไม่ได้เลย แล้วแมงอยู่ตั้งรอบโลกกูจะไป
บริหารมันได้อย่างไร

นี่ไง เวลาปฏิบัติ อริยสังขอยู่ที่ไหน? อริยสังขอยู่ที่ใจ ถ้าใจมันแก้ไขใจมันได้ ใจมัน
จบที่นี้ แล้วจบที่นี้ เห็นไหม มันอยู่ที่นี้ แล้วอยู่ที่นี้ เวลาออกไปใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง
ใจดวงนี้มันแสดงออกไป ถ้ามันในขอบเขตของอริยสังขในหัวใจของเรา

พระอรหันต์ลืมนะอะไร? ลืมในสมมุติบัญญัติ

พระอรหันต์ไม่ลืมนะอะไร? ไม่ลืมนะในอริสังขใจ

อริยสังขในหัวใจนี้ หัวใจกูอยู่นี้ แต่ที่มันการปกครองยื่นออกไปจากกระแสแล้ว
ออกไปจากบริหารจัดการแล้วออกไปเป็นสายบังคับบัญชา แล้วสายบังคับบัญชามันขาด
ตอน มันเป็นไปไม่ได้ ถ้าสายบังคับบัญชามันดีขึ้นมา มันก็เชื่อฟังกัน ลงใจ

ถ้าใจมันลงนะ มันจะไม่คิดคืนเลย แต่ใจมันไม่ลง ใจมันไม่ลงมันก็คิดมันก็คืน มันพลิกมันแพลงอยู่นั่นนะ หาทางออกอยู่นั่น นี่จำเป็น นี่จำเป็น ก็จำเป็นของกิเลสโวย! มันไม่จำเป็นของธรรมหรือ ถ้าจำเป็นของกิเลสก็ของกิเลสของโลก โลกมันก็เป็นอย่าง นั้นอยู่แล้ว

แล้วสร้างไว้ทำไม วัดสร้างไว้ทำไม ก็วัดสร้างมาเพื่อต่อสู้กับกิเลส แล้วเอากิเลส มาเป็นใหญ่ได้อย่างไร เอาเครื่องมือเอาเทคโนโลยีมาเป็นใหญ่ เป็นใหญ่มันก็โลก วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ค่าความไม่แน่นอน วิทยาศาสตร์มันมี ๑๐๐ เปอร์เซนต์ มรรค รวมตัวไม่ได้ มันปรมาตมธรรมไม่เกิด เกิดไม่ได้ แล้ววิทยาศาสตร์จะมาสอนได้อย่างไร วิทยาศาสตร์ไร้สาระ มันเป็นเรื่องอำนวยความสะดวกของชีวิตเท่านั้นนะ มันเรื่องการใช้ สอยในโลกเท่านั้นนะ การสื่อสารมวลชนมันก็เท่านั้นนะ แล้วมันมีประโยชน์อะไรขึ้นมา แก้กิเลสได้ไหม เกิดตายกันอยู่นี้ วิทยาศาสตร์ขนาดไหนมันก็ตาย คนคิดก็ตาย คนใช้ก็ ตาย แล้วบอกมันลำบากๆ เอามันมาใช้ก็ใช้เพื่อตาย

แล้วธรรมมันอยู่ไหน ธรรมอยู่ไหน ธรรมมันอยู่ที่เราฝืนมันนี่ ฝืนความทุกข์ความ ยากนี่ ถ้ามันทุกข์มันยากฝืนมัน ฝืนมันตลอดไป ถ้าฝืนมันขึ้นมา นี้อริยสังกัตต์นี้ ทุกข์ ที่ไหน สมุทัยอยู่ที่ไหน มรรคอยู่ที่ไหน แล้วนี่มันหัวใจนะ เราจะต่ำต้อย เราจะมอซอ ขนาดไหน หลวงตาท่านพูดปล่อย เห็นไหม ธรรมะเกิดในที่ทุกข์ที่ยาก เขาจะดูถูกขนาด ไหนจะเป็นสลัมขนาดไหนก็ช่างหัวมันเถอะ ห้ามเด็ดขาด! เอวัง